

Гуртом добре і батька бити

Радій Радутний

Вся ця історія скінчилась (сподіваюсь — скінчилась) досить давно, й згадати зараз деталі практично неможливо, та й не дуже хочеться мені це робити. Біс його зна, навіщо я взагалі це згадую. Ніколи не відчував себе мазохістом, аж ось — підкидаю сам собі неприємні спогади. Навіщо? Гм...

Ту дівку я зняв в барі, в центрі міста й признатися, власне й не сподіваючись на успіх — занадто вже гарна була цяцька, висока, струнка, ноги — хоч телевежі будуй за такими проектами, а груди взагалі... М-да... Але пика така вже горда, зманіжена, одразу видно — ціну собі знає, й менш ніж на "мерседесі" не підкотишся.

Але — хм... Вдалося. Я аж здивувався.

Посміхалась, дивилась зацікавлено, на каву погодилась і на коньяк теж. Хм... Ну, лясати точити я завжди вмів, видав спочатку щось на найнижчому рівні, анекдоти тобто, потім спробував трохи вище, кінець кінцем вона видала цитату з Джойса — я аж очманів. Ну хто зараз Джойса читає?! Та ще й дівка?! Та ще й гарна?! Хм... а скінчилось тим, що погодилась на коньяк і каву в мене.

Дурень я, дурень! Як казав один мій знайомий — не тією головою думав.

Ну та ладно.

Приїхали, значить, включив я музику, лазер, випили кави з коньяком, видав я їй сеанс хіромантії й з долонь перебрався потроху вище.

Хай йому чорт!!!

Коротше кажучи, через пару годин я відчув, що мої уявлення про секс значно змінилися. Чорт забирай, я навіть не думав, що так можна! А вже коли й сил не залишилось, вона щось таке зробила — там доторкнулась, десь поцілувала, ще десь язичком провела — й поїхали... на друге коло.

Яке там друге... Тут калькулятор потрібен, щоб порахувати.

Й водночас я відчував, що шлюхою вона не була. Не знаю, як це пояснити. Це відчувалось. Я чув її всю, вважав її найближчим другом, не хотілося мати й найменшої таємниці від неї, й це було прекрасно, і я б з задоволенням залишив її з собою назавжди, але...

Але зась. Перекрити собі шлях, втратити его... ні.

Я повинен бути вільним.

Ну й добре. Дякувати богові, це вже не проблема.

Хе-хе, богові, аякже... Досі б дякував, якби власної кеби на плечах не було. Й пістолета в кишені.

Але це все нюанси. Той дядько сам винен. Навіщо отак-от викобенюватись з своєю технікою?

Так от, копірсаючись у його спадку, знайшов я й цю штуку.

Дівка прилад побачила — аж засвітилась. Як це я не помітив — біс його зна, досі не

розумію. Та ще й взяв, дурень такий, й виклав їй все, як на тарілочці.

Так і так, кажу, робить ця штучка копії з мене. Копії з варіантами. Наприклад, мер міста — ну, майже я тобто, — має дещо кращі організаційні якості. Ще один "братчик" — так я їх називаю — той, що в Південній Африці чорних пострілює — так справжній Рембо. Це мені романтики колись захотілось. Й долярів.

Так от, розповів я їй про прилад, пояснив, де дістав, як розбирався, дещо прибрехав, звичайно, щоб показати, який я розумний. Взагалі-то там і розбиратись не було з чим — техніка розумна, береш в руки — сама підказує, що робити й як. Дещо подібне на наших комп'ютерах вже є — контекстний хелп зветься.

Дівка слухала — аж горіла, а коли я про заміжжя сказав — соромливо так зашарілася, обняла, притислась — я мало не зомлів, так це в неї гарно вийшло — й якось так хитро опинився мій копіювальник в неї.

Ну в неї — то й в неї. Хай побавиться. А я ж, значить, тим часом плани будує, в якому місті квартиру купимо, коли переїжджаємо — бо чотирнадцятий я в такому містечку — це занадто.

Коли дивлюсь — занадто вже впевнено вона той прилад крутить. Я сам так не вмію! Рипнувся забрати — а ні. Ворухнутися не можу. Аж зойкнув з переляку.

— Ну звичайно, — каже вона тим часом. — Наш варіатор. Варіатор, а не копіювальник. А з хазяїном що ти зробив?

І я проти волі, проти самого себе спокійно так і виклав — як убив, де закопав... Ну й взагалі все, навіть де тепер мої копії працюють, і яку ми капость наготували, виклав.

Ось так. Підсипала щось у каву, курва.

Коли розповідав, як трупа того на шматки різав — в неї аж сльози виступили — знала, мабуть того дядька, а може й любила.

Тьху! Влип.

А вона все дивиться в копіюваль... тьху, варіатор тобто, щось робить й бурмоче:

— Ніхто й не думав про таке використання, це ж відкриття, але ж буде тепер мороки з чисткою періоду, або й взагалі переписувати доведеться...

А їй хтось — чи щось — явно звідти відповідає, але я не чую, або не розумію.

Й тут вона помилилась. Розвернулась до мене спиною.

"Братчик" з Африки — яж їх всіх одразу відчуваю — одразу ж і допоміг, все-таки практика в нього чудова, підказав. І я, ледве ворущачись, спромігся все-таки на цю курву впасти.

Ну, дівка не дуже сильна, та й не чекала, впала, прилад випустила, я тут-таки від полону звільнився, довбанув її під ребра, в сплетіння, збив, а потім п'ятою в потилицю — аж захрустіло.

Дякувати знову ж таки тому "братчику" — вбивати він вміє.

А тут і ще один виліз. Той, що в безпеці працює, начальничок. Тікати, каже, треба. Судячи з усього, вийшли на тебе завдяки роботі приладу, отже роби швиденько ще одну копію, якщо зможеш, то одразу мертву, кидай поруч з цією сучкою — теж мені, Мата Харі! — відкривай газ, підпалюй свічку й тікай. Знайдуть "наші" — ще один

братчик справу замне, знайдуть "їхні" подумують, що вона завдання виконала, прилад знищила й загинула.

Окей.

Я так і зробив.

Але копія вийшла чомусь жива й з пістолетом.

Оце питання мене й мучить з того часу, та й мучитиме, мабуть, до смерті.

Хто?

Хто з нас вистрілив першим?